

גיימס וסטייסי קיטש: פראנק וג'סי גיימס

ביחסים שבינם לבין עצמם, בינם לבין הנשים שלהם, ובינם לבין הסביבה, והשרירותיות שבה מתפתח הסיפור, הקופץ מדי פעם בפעם ממישפחה אחת לשנייה, יוצרת בסופו של דבר אדישות של הצופה למתרחש על הבד. ולבסוף, הפיוט. זה נלקח, כמעט לכל אורך הסיפור, אבל במיוחד לקראת הסוף, מסם פקינפה (עבורו כתב היל את „הבריחה“). אבל בה בשעה שפקינפה מפרק את האלימות למרכיביה, ומקבל מעין שיר אכזרי בתנועה, היל עושה את אותו הדבר, וכל מה שהוא מקבל זה מרחף דמים. זה ההבדל בין חיקוי למקור.

האלימות רוכבת שוב

תשעה שרכבו (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) המערבון הזה רוצה להתקשט בהילה כפז לה: ראשית, הוא מציג את הסיפור של האחים ג'סי ופראנק גיימס, ושל שותפיהם למעללים, האחים יאנגר והאחים מילר, כאשר אחים של אמת מגלמים את האחים האגדיים. אם לא די בכך, אפילו בתפקידי צמד האחים פורד, האחרים למותו של ג'סי, מופיעים שני שחקנים אחרים. שנית, הסיפור, שטוען כי אינו מערבון, (כי כנופת גיימס פעלה דווקא באמריקה התיכונה) מנסה להפשיט את האגדה מן הגלימות הזוהרות שלה, ולהחזיר את הסיפור אל מימדיו הריאליסטיים.

אפשר אולי לומר, שבשתי נקודות אלה הסיפור מצליח. הפעם אין איש מטיל ספק בצעם היותם של האחים בסיפור אחים של אמת. המאמץ לשחזר את צורת הלבוש, צורת ההתנהגות, וסוג מסויים של אווירה פורקת-עול, שבאה לאחר מילחמת הצפון נגד הדרום, כל אלה קיימים בסיפור, ואין-ספק שנועדה להם חשיבות כלשהי.

אלא שזה בעצם כל מה שהסיפור מצליח להשיג. כי ואלתר היל, תסריטאי שהפך לבמאי, נופל קורבן לכל הפחים שטמן לעצמו. הוא מתיימר להפריח אגדות, ועם זאת הסיפור השיטחי שהוא מעניק לכל אחת מן הדמויות, וההתייחסות החד-צדדית אליהם, הופכת אותם בכוח לאגדות, לטוב או לרע. וכאשר הוא צריך לעקוב בעת ובעונה אחת אחרי שבע דמויות שונות, שכל אחת ראוייה לסרט בפני עצמו, ברור שאינו יכול להרשות לעצמו להקדיש תשומת-לב של ממש לאף אחת מהן. הפשטנות השולטת

שנראה יהודי לפי מיטב המסורת. הלכנו עליה הרעיון הטיפשי שעליו להיות שחרי חר עם עיניים כהות. אך כשערכנו מיב חנים, וראיתי את ברט, השבתי בלבי: הרי הוא נראה בדיוק כמו דויד המקורי. תלתלים אדמוניים ועיניים כחולות. וכך קרה שבסרט שלי נתהפך הכל, הגיבור ה יהודי הוא בלונדיני, והשאר הם כהים.

סיפורו של ברט מארקס. שאימו נולדה בישראל, ועברה עם מישפחה ללוס אנג'לס ועל מזלו שלו: „קודם לכן עשיתי רק כמה תפקידונים לטלוויזיה, והשתתפתי בסרט על הבייסבול האמריקאי, שהיו לו שני המשכים נוספים בגלל הצלחתו ה מלסחרית. אבל כל אלה לא היו תפקידים של ברט. כששמענו על החיפוש בליהוק הסיפור הזה, פנתה אמי לסוכנת שלי, והסבה את תשומת-ליבה לאפשרות שתפקיד זה יתאים לי. הסוכנת השיבה: לא הוא לא מתאים. הם מחפשים נער שחור שער ושחור עיניים! ובכל זאת הלכתי לבחינה. כליכך רציתי לקבל את התפקיד“.

לא קל להתאים ילד יהודי, שגדל בלוס אנג'לס, לתפקידו של ילד יהודי באירופה של השואה. עליכך עבדו קשה גם הבמאי וגם השחקנים. הנערה שהוצבה מול ברט חסרה אף היא כל רקע מתאים לסיפור. איזאבל מזיאס היא ילידת קנדה הצרפ-תית, אביה ממוצא ספרדי, ומקם פוטר הגיע אליה דרך ידידו, הבמאי ז'סט ז'אקין, שהמליץ עליה אחרי שהופיעה בסרטו נערו. לבד מהיותה מוכשרת בעיניו, עזרה נתינותה הקנדית להרמת הקריירה (צרפת, קנדה, ארצות-הברית). שעה ש מממשלת צרפת נתקבל סיוע בצורת פרס מיוחד, המוענק לסרט העוסק בנוער. ביני תיים מצפה פוטר לראות, אם אכן יהיה כוכבו ברמזול גם בקופות. קרוב לוודאי שאם יצליח, הוא יוכל לעשות בקרוב את סרטו הבא. אשר לישראל, הוא ישמח לבוא להקרנת הסרט.

ישראל

ישראלים בלוס-אנג'לס

לפני שנה נדמה היה שתעשיית הסרטים

יילך לחפש לו אתרים שלווים יותר. ועובר דה, ב-1980 לא הגיעה לארץ אפילו הפקה רצינית אחת.

אמנם, האוצר התרצה בינתיים, והחליט להחזיר את ההלוואות שנגזרו, ואיגוד ה מפקים החליט לוותר על שירותיה של הגברת יהודית סלומון, שייצגה אותם תמורת שכר בלוס אנג'לס. וניסתה, ללא הצ-לחה גדולה, לדחוף את צוותי ההסרטה האמריקאיים לישראל. אבל כל זה לא עזר בינתיים. הרבה יותר קל לגרש קליינטים מאשר להביא אותם בחזרה.

לימוד יוזמה. שתיים מן החברות שהת-בססו בעבר, במידה רבה, על עבודות עם גורמי חוץ, ישראלפילם וטירטי רול, החליטו שאם הם מחפשים ישועה, מוטב להם ליטול יוזמה בידיים, ולא לחכות למשיח. ואכן, בימים אלה, החליטו השתיים לפתוח יחד משרד בלוס-אנג'לס, שהוא עדיין המקום שממנו יכול לצאת מיספר העבודות הגדול ביותר לישראל. שלא כבעבר, החליטו השותפים הפעם לא לשכור את שירותיו של הכישרון המקומי, אלא לשנס בעצמם מותניים, ולגייס את הלקוחות.

העבודה תחלק בין שני השותפים של ישראלפילם, צפי שפילמן ושלמה מוגרבי, ושניים מן השותפים של רול, ישראל רינגל ויאיר פראדלסקי (השותף השלישי הוא הצלם ניסים ליאון). כל אחד מן הארבעה ישהה בלוס אנג'לס שלשה חודשים בשנה, וינסה להשיג את מה שיד זרים קצרה מלספק.

הצלחתם עשויה לעודד ענף אשר בזמן האחרון היה מדוכא למדי.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: הסייח השחור, קרמר נגד קרמר, שחק אותה סם, חזרת התיזמורת, טס, מנהטן, נורמה ריי.

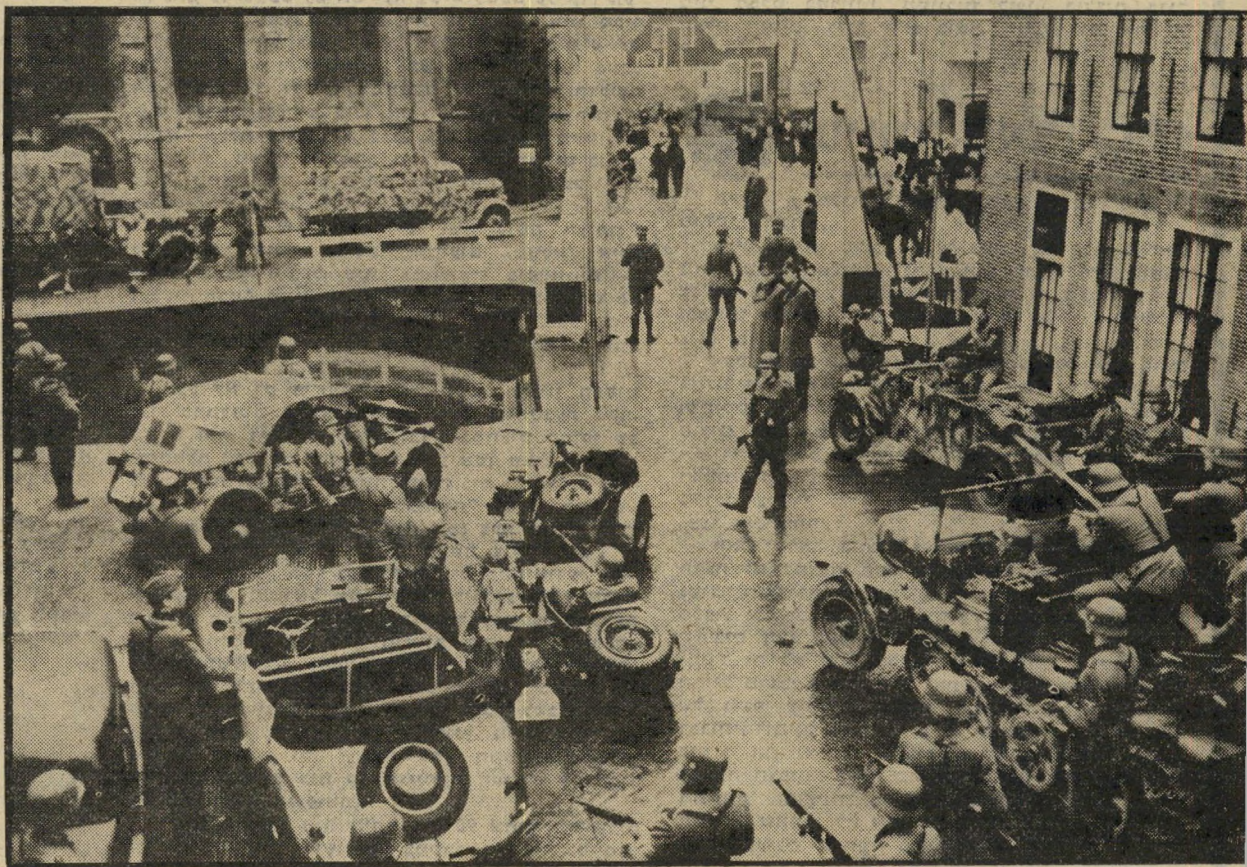
ירושלים: האדומה הגדולה האחת, קדמת-עדן, טס, שחק אותה סם.

תל-אביב

*** **מנהטן** (שחק, ארה"ב) — סרט שנון ואינטליגנטי על לבטיו של משכיל יהודי בחיי האהבה ובחיי הרוח שלו. וודי אלן מצליח להגיש סרט שפשוט נעים לראותו, וזאת תופעה נדירה למדי. *** **טס** (צפון, צרפת) — הרומן של תומס הארדי על אהבתה האומללה של נערת כפר בריטית בימי המוסר הזר חשוכים של החברה הוויקטוריאנית. בעיבוד מרהיב-עיני של רומן פולנסקי ועם נסטטיה קינסי בתפקיד הראשי.

אם הקנדים שעשו את מרים ויוסף נשמעו מרוצים בהחלט בסוף העבודה, הרי אנשי יוניברסל, שעבדו על מצדה השמיעו צלילי לים שונים לגמרי. וצלילים כאלה, כידוע, אינם נשמעים רק בישראל, אלא בעיקר מחוצה לה. וכאשר זמן קצר לאחר ששתי ההפקות יצאו את הארץ, החליט יגאל הור-ביץ, כאחד מאמצעי החיסכון הראשונים

המפותחים ביותר של עולם הסרטים. לפני כשנה נראה היה שיש קוברים ל-רעיון. אחרי שהגדולה האדומה ה-1 מצד אחד, ואשאנטי מצד שני, גילו את כל היתרונות (וגם כמה מן החסרונות) של ההסרטה בישראל, נצבו בפנת שתי הפקות גדולות נוספות. האחת, ענקית ממש, ציל-מה בארץ את סיפור מצדה לסידרת טל-

הגרמנים באים להונד כפירטו שז מקם פוטר „בוכב ברימוז“

קומדיה רומנטית מבלי לפגוע ברצינות המאורעות

שלו, לקצץ את ההלוואות שנתנו למפקים הזרים כדי למשוך אותם ארצה, נוצרה בחוץ אווירת ספק.

משבר כלכלי, המזעזע את מחירי ה-עבודה מדי יום, היעדר הטבות מן הממ-שלה, ועוד כל מיני סיפורים מפחידים, כל אלה ביחד הצליחו לשכנע את מי שהיה על אפשרות הפקה בישראל, ש-

וויויה אמריקאית, שתהיה היקרה ביותר אשר ידע המסך הקטן עד עצם היום הזה. השנייה, גדולה פחות, שיחזרה, במקום ההתרחשות האוטנטית, את סיפור אהבתם של מרים ויוסף, הלא הם הוריו של ישו הנוצרי.

מה קורה? מה בדיוק קרה בשתי ההפקות הללו קשה היום לקבוע בדיוק.

הישראלית עלתה על דרך-המלך. מזה שנים ניסתה למשוך לארץ את המפקים הזרים, להסביר להם שיוכלו לנצל כאן את ה-דולרים שלהם טוב יותר מאשר בכל מקום אחר, שיש להם כאן מיגוון של נופים שאין דוגמתו בעולם, ועוד במרחק כליכך קטן מנוף לנוף, וכי הצד המיקצועי כאן עומד על רמה לא פחות גבוהה מאשר במרכים